

Reverence for Sacred Things

By Elder Ulisses Soares
Of the Quorum of the Twelve Apostles

Kutsal Olan Şeylere Saygı

Yaşlı Ulisses Soares
Oniki Havariler Kurulu

April 2025 general conference

Reverence for the sacred fosters genuine gratitude, expands true happiness, leads our minds to revelation, and brings greater joy to our lives.

In the book of Exodus, we travel with Moses to the slopes of Mount Horeb as he turned aside from his daily cares—something we all should be willing to do—to see the burning bush that was not consumed. As he approached, “God called unto him out of the midst of the bush, and said, Moses, Moses. And he said, Here am I. And [God] said, ... put off thy shoes from off thy feet, for the place whereon thou standest is holy ground.” In great reverence, humility, and wonder, Moses removed his shoes and prepared himself to hear the word of the Lord and to experience His holy presence.

That sacred mountain epiphany was an experience filled with awe-inspiring reverence, connected Moses to his divine identity, and was, in fact, a key element of his transformation from a humble shepherd to a powerful prophet, leading him to walk a new path in life. Similarly, each of us can transform our discipleship into a higher pattern of spirituality by making the virtue of reverence a sacred part of our spiritual character.

The word reverence can be traced to the Latin *verbrevereri*, which means to “stand in awe of.” In the gospel sense, this definition mingles with a feeling or attitude of profound respect, love, and gratitude. Such expression for the sacred by those who have a contrite heart and deep devotion to God and Jesus Christ fosters increased joy in their souls.

Reverence for sacred things is the greatest

Kutsal olana saygı duymak içten minnettarlığı besler, gerçek mutluluğu genişletir, zihinlerimizi vahiye yönlendirir ve hayatlarımıza daha büyük bir sevinç getirir.

Mısır’dan Çıkış kitabında, Musa ile birlikte Horeb Dağı’nın eteklerine seyahat ederiz, Musa günlük kaygılarını bir kenara bırakıp ki bu hepimizin yapmaya istekli olması gereken bir şeydir, yanan fakat tükenmeyen bir çalı görür. Yaklaşırken, “Tanrı ... çalının içinden, ‘Musa, Musa’ diye seslendi. Musa, ‘Buyur!’ diye yanıtladı. Tanrı, ‘çarıklarını çıkar. Çünkü bastığın yer kutsal topraktır’” dedi. Musa, büyük bir saygı, alçakgönüllülük ve merakla çarıklarını çıkardı ve Rab’bin sözünü duymak ve O’nun kutsal huzurunu hissetmek için kendisini hazırladı.

Hayranlık uyandıran bir saygıyla dolu bir tecrübe olan bu kutsal dağdaki vahiye, Musa’yı ilahi kimliğine bağladı ve aslında, alçakgönüllü bir çobandan güçlü bir peygambere dönüşümünün kilit bir unsuruydu ve onu hayatta yeni bir yolda yürümeye yönlendirdi. Benzer şekilde, her birimiz saygı gösterme erdemini ruhsal karakterimizin kutsal bir parçası haline getirerek, öğrenciliğimizi daha yüksek bir ruhsal modele dönüştürebiliriz.

Saygı kelimesi, “hürmet” anlamına gelen Latince *revereri* fiilinden gelmektedir. Sevindirici haber anlamında, bu tanım derin bir saygı, sevgi ve minnettarlık duygusu veya tutumuyla iç içedir. Tanrı’ya ve İsa Mesih’e derin bir bağlılık duyan ve pişman bir yüreğe sahip olan kişilerin kutsal olana yönelik bu tür bir yaklaşımı ruhlarındaki sevinci artırır.

Kutsal olan şeylere duyulan saygı, çok önemli

manifestation of a vital spiritual quality; it is a by-product of our connection to holiness and reflects our love for and proximity to our Heavenly Father and our Savior, Jesus Christ. It is also one of the most elevated experiences of the soul. Such virtue directs our thoughts, hearts, and lives toward Deity. In fact, reverence is not just an aspect of spirituality; it is the essence of it—the foundation upon which spirituality is built, creating a personal connection to the divine, as taught by our children when they sing, “When I am rev’reant, I know in my heart Heav’nly Father and Jesus are near.”

As disciples of Jesus Christ, we are invited to cultivate the gift of reverence in our lives in order to open ourselves to a deeper communion with God and His Son, Jesus Christ, simultaneously strengthening our spiritual character. Had we more of such feelings in our hearts, there would be undoubtedly greater joy and delight in our lives, and there would be less room for sorrow and sadness. We must remember that showing reverence for sacred things gives meaning to much of what we do every day and strengthens our feeling of gratitude—inspiring awe, respect, and love for higher and holier things.

Unfortunately, we live in a world where showing reverence for sacred things is becoming increasingly uncommon. In fact, the world celebrates the irreverent, as any perusal of a tabloid magazine, television program, or the internet attests. The absence of respect for the sacred produces an increasing casualness in attitude and carelessness in conduct, which can rapidly spiral one generation into apathy and catapult the next generation into misery.

Irreverence can also lead us away from the bonds that covenants with God provide and diminish our sense of accountability before Deity. Consequently, we run the risk of caring only about our own comfort; satisfying our uncontrolled appetites; and ultimately arriving to the unholy place of despising sacred things, even God, and consequently our divine nature as children of Heavenly Father. Irreverence toward sacred things furthers the adversary’s aims by disrupting our sensitive channels of revelation, which are crucial for our spiritual survival in our day.

The meaning and importance of reverence for what is sacred is well outlined throughout

bir ruhsal niteliğin en büyük tezahürüdür; kutsallıkla olan bağlantımızın bir sonucudur ve Cennetteki Babamız’a ve Kurtarıcımız İsa Mesih’e olan sevgimizi ve yakınlığımızı yansıtır. Bu aynı zamanda ruhumuzun en yüce tecrübelerinden biridir. Böyle bir erdem düşüncelerimizi, yüreklerimizi ve hayatlarımızı İlahi Varlık’a doğru yönlendirir. Aslında, saygı ruhsallığın sadece bir yönü değil bunun özüdür, ruhsallığın üzerine inşa edildiği temeldir, ilahi olanla kişisel bir bağlantı yaratır, çocuklarımızın şarkı söylerken öğrettikleri gibi: “Saygı duyduğumda, kalbimde bilirim ki, Cennetteki Baba ve İsa yakınımdadır.”

İsa Mesih’in öğrencileri olarak, kendimizi Tanrı ve O’nun Oğlu İsa Mesih ile daha derin bir birlikteliğe açmak ve aynı zamanda ruhsal karakterimizi güçlendirmek için hayatlarımızda saygı armağanını geliştirmeye davet ediliyoruz. Kalplerimizde bu tür duygular daha fazla olsaydı, şüphesiz hayatımızda daha büyük sevinç ve neşe olurdu, keder ve üzüntüye ise daha az yer kalırdı. Kutsal olan şeylere saygı göstermenin, her gün yaptığımız pek çok şeye anlam kattığını ve minnettarlık duygumuzu güçlendirdiğini, daha yüce ve daha kutsal şeylere karşı huşu, saygı ve sevgi uyandırdığını hatırlamalıyız.

Ne yazık ki, kutsal olan şeylere saygı göstermenin giderek daha az rastlanır hale geldiği bir dünyada yaşıyoruz. Aslında, herhangi bir magazin dergisine, televizyon programına ya da internete göz atıldığında görüldüğü gibi, dünya saygısızlığı kutlamaktadır. Kutsala olan saygının eksikliği, tavırlarda giderek artan bir umursamazlığa ve davranışlarda giderek çoğalan bir dikkatsizliğe yol açar, bu da bir nesli hızla ilgisizliğe sürükleyebilir ve bir sonraki nesli sefaletle savurabilir.

Saygısızlık, bizi Tanrı ile yapılan antlaşmaların sağladığı bağlardan da uzaklaştırabilir ve İlahi Varlık önünde hesap verme sorumluluğumuzu azaltabilir. Sonuç olarak, yalnızca kendi rahatımızı önemseme, kontrolsüz iştahlarımızı tatmin etme ve nihayetinde kutsal olan şeyleri, hatta Tanrı’yı ve dolayısıyla Cennetteki Baba’nın çocukları olarak ilahi doğamızı hor görme gibi kutsal olmayan bir yere varma riskiyle karşı karşıya kalırız. Kutsal olan şeylere karşı saygısızlık, günümüzde ruhsal olarak hayatta kalmamız için çok önemli olan hassas vahiy kanallarımızı bozarak düşmanın amaçlarını ilerletir.

Kutsal olana saygı göstermenin anlamı ve önemi kutsal yazılarda iyi bir şekilde özetlen-

the scriptures. One instance in the Doctrine and Covenants would seem to indicate that reverence toward our Heavenly Father and His Son, Jesus Christ, is an essential virtue for those who attain the celestial kingdom.

As a church we strive to hold the Father and the Son in the utmost sacredness and respect in every aspect, including how we depict Their images. The guidance of the Holy Ghost is a crucial component in determining how these images should reflect the sacred nature, character, and godly attributes of the Father and of the Son. We are very careful to avoid portraying elements that could distract from our primary focus on our Heavenly Father and His Son, Jesus Christ, and Their teachings, including how we apply advanced tools offered by technology, such as using artificial intelligence (AI) to generate content and images.

This same principle is applied to any source of information available through the official communication channels of the Church. Every lesson, book, manual, and message is carefully developed and approved under the direction of the Spirit to make sure we maintain the sacred virtue, values, and standards of the gospel of Jesus Christ. In a recent message for the young adults of the Church, Elder David A. Bednar taught, “To navigate the complex intersection of spirituality and technology, Latter-day Saints should humbly and prayerfully (1) identify gospel principles that can guide their use of artificial intelligence and (2) strive sincerely for the companionship of the Holy Ghost and the spiritual gift of revelation.”

My dear brothers and sisters, as sophisticated as modern technology has become, it simply cannot simulate the wonder, awe, and amazement found in the kind of reverence born from the influence of the Holy Ghost. As followers of Christ, we need to be careful not to weaken our connection with God and His Son by using AI-generated content and images inappropriately. We should remember that relying on a modern technological “arm of flesh” is an inadequate and disrespectful substitute for the inspiration, edification, and witness that can be received only through the power of the Holy Ghost. As Nephi declared: “O Lord, I have trusted in thee, and I will trust in thee forever. I will not put my trust in the arm of flesh.”

In another revelation, the Prophet Joseph

mektedir. Öğreti ve Antlaşmalar’daki bir örnek, Cennetteki Babamız ve Oğlu İsa Mesih’e olan saygının, göksel krallığa erişenler için temel bir erdem olduğunu gösteriyor gibi görünmektedir.

Kilise olarak, Baba ve Oğul’u, Onlar’ın suretlerini nasıl tasvir ettiğimiz de dahil olmak üzere, her yönüyle en üst düzeyde kutsallık ve saygı içinde tutmaya çalışıyoruz. Kutsal Ruh’un rehberliği, bu suretlerin Baba’nın ve Oğul’un kutsal doğasını, karakterini ve tanrısal niteliklerini nasıl yansıtmaları gerektiğini belirlemede çok önemli bir bileşendir. İçerik ve resim oluşturmak için yapay zeka kullanmak gibi teknolojinin sunduğu gelişmiş araçları nasıl kullandığımız da dahil olmak üzere, Cennetteki Babamız ve Oğlu İsa Mesih’e ve Onlar’ın öğretilerine olan temel odak noktamızdan uzaklaştırabilecek unsurları tasvir etmekten kaçınmaya çok dikkat etmeliyiz.

Bu aynı ilke, Kilise’nin resmi iletişim kanalları aracılığıyla ulaşılabilen her türlü bilgi kaynağı için de geçerlidir. Her ders, kitap, kılavuz ve mesaj, İsa Mesih’in sevindirici haberinin kutsal erdemini, değerlerini ve standartlarını koruduğumuzdan emin olmak için Ruh’un yönlendirmesi altında dikkatle tasarlanır ve onaylanır. Yaşlı David A. Bednar, Kilise’nin genç yetişkinlerine yönelik kısa süre önce yayınladığı bir mesajda şunları söyledi: “Maneviyat ve teknolojinin karmaşık kesişim noktasında yol almak için, Son Zaman Azizleri alçakgönüllülükle ve dua ederek (1) yapay zeka kullanımlarına rehberlik edebilecek sevindirici haber ilkelerini belirlemeli ve (2) Kutsal Ruh’un yoldaşlığı ve vahiyin ruhsal armağanı için içtenlikle çaba göstermelidir.”

Sevgili kardeşlerim, modern teknoloji ne kadar sofistike hale gelirse gelsin, Kutsal Ruh’un etkisiyle doğan saygının içindeki harikası, huşu ve hayret duygusunu taklit edemez. Mesih’in takipçileri olarak, yapay zeka tarafından oluşturulan içerik ve resimleri uygunsuz bir şekilde kullanarak Tanrı ve Oğlu ile olan bağımızı zayıflatmamaya dikkat etmeliyiz. Modern teknolojik “bedenin koluna” güvenmenin, yalnızca Kutsal Ruh’un gücüyle alınabilecek ilham, aydınlanma ve tanıklık için yetersiz ve saygısız bir alternatif olduğunu unutmamalıyız. Nefi şöyle bildirdi, “Ya Rab, sana güvendim ve sonsuza kadar da güveneceğim. Bedenin koluna güvenmeyeceğim.”

Başka bir vahiyde, Peygamber Joseph Smith’e

Smith was instructed that temples erected unto the Lord should be a place of reverence to Him. Throughout his ministry, our dear prophet, President Russell M. Nelson, has strongly emphasized our worship in reverence in the sacred temple. In the house of the Lord, we are taught about entering into the holy presence of the Father and the Son. I have always found it instructive and even inspiring that one of the first things we do upon entering the temple and preparing ourselves to participate in the sacred ordinances there is to remove our shoes and change into our white clothing. Like Moses, if we are intentional, we can recognize that taking off our worldly shoes is the beginning of stepping onto holy ground and being transformed in higher and holier ways.

Brothers and sisters, we do not need to climb to the top of a mountain, like Moses did, to discover reverence for sacred things and convert our discipleship into a deeper level of spirituality and devotion. We can find it, for example, as we strive to protect our home environment from worldly influences. This can be accomplished by sincerely and fervently praying before our Heavenly Father in the name of Jesus Christ and seeking to better know our Savior through our diligent study of the word of God found in the scriptures and in the teachings of our prophets. Additionally, such spiritual transformation can come as we strive to honor the covenants we have made with the Lord by living in obedience to the commandments. These efforts can bring a quiet and certain stillness to our hearts. Focusing on such actions can surely help transform our homes into reverent places of spiritual refuge—personal sanctuaries of faith where the Spirit resides, much like the mountain experience of Moses.

We can also experience such spiritual transformation as we faithfully participate in the Church's worship service, including tuning our hearts to the Lord through our sincere singing of sacred hymns. Turning aside—like Moses—from worldly distractions, especially our cell phones or anything not in harmony with this sacred moment, enables us to turn our full attention to partaking of the sacrament, with our minds and hearts focused on the Savior and His atoning sacrifice along with our own covenants. Such sacramental focus will foster a reverently renewing moment of our communion with the Savior and will make the Sabbath a delight and transform our life.

Rab'be inşa edilen tapınakların O'na saygı gösterilen bir yer olması gerektiği bildirilmiştir. Sevgili peygamberimiz Başkan Russell M. Nelson, hizmeti boyunca, kutsal tapınakta saygıyla ibadet etmemizi güçlü bir şekilde vurguladı. Rab'bin evinde, bize Baba ve Oğul'un kutsal huzuruna çıkmamız hakkında öğretilir. Tapınağa girip oradaki kutsal törenlere katılmaya hazırlanırken yaptığımız ilk şeylerden birinin ayakkabılarımızı çıkarıp beyaz giysilerimizi giymek olmasını her zaman öğretici ve hatta ilham verici bulmuşumdur. Tıpkı Musa gibi, eğer bilinçli olursak, dünyevi ayakkabılarımızı çıkarmanın, kutsal topraklara adım atmanın ve daha yüksek ve daha kutsal yollarda dönüşmenin başlangıcı olduğunu anlayabiliriz.

Kardeşlerim, kutsal olan şeylere olan saygıyı keşfetmek ve öğrenciliğimizi daha derin bir ruhsallık ve bağlılık seviyesine dönüştürmek için Musa'nın yaptığı gibi bir dağın tepesine tırmanmamıza gerek yoktur. Örneğin, ev ortamımızı dünyevi etkilerden korumaya çalışırken bunu bulabiliriz. Bunu içtenlikle ve yürekten Cenneteki Babamız'ın önünde İsa Mesih'in adıyla dua ederek ve kutsal yazılarda ve peygamberlerimizin öğretilerinde bulunan Tanrı'nın sözünü gayretle çalışıp Kurtarıcımız'ı daha iyi tanımaya çalışarak başarabiliriz. Ayrıca, böyle bir ruhsal dönüşüm, Rab'bin emirlerine itaat içinde yaşayarak O'nunla yaptığımız antlaşmaları onurlandırmaya çalıştığımızda gerçekleşebilir. Bu çabalar kalplerimize sakin ve kesin bir sükunet getirebilir. Bu tür çalışmalara odaklanmak, Musa'nın dağdaki tecrübesinde olduğu gibi, evlerimizi Ruh'un ikamet ettiğisaygı dolu ruhsal sığınaklara, kişisel iman mabetlerine dönüştürmeye kesinlikle yardımcı olabilir.

Böylesi bir ruhsal dönüşümü, kutsal ilahileri içtenlikle söyleyerek yüreklerimizi Rab ile uyumlu hale getirmek de dahil olmak üzere, Kilise'nin ibadet törenine sadakatle katıldığımızda da yaşayabiliriz. Musa gibi, dünyevi dikkat dağıtıcı şeylerden, özellikle de cep telefonlarımızdan veya bu kutsal zamanla uyum içinde olmayan her şeyden uzaklaşmak, zihinlerimizin ve kalplerimizin kendi antlaşmalarımızla birlikte, Kurtarıcı'ya ve O'nun kefaret amacıyla kurban oluşuna odaklanarak tüm dikkatimizi Rab'bin sofrasından yiyip içmeye vermemizi sağlar. Bu tür bir Rab'bin sofrasına odaklanma, Kurtarıcı'yla birlikteliğimizin saygıyla yenilenen bir anını teşvik edecek, Şabat Günü'nü bir zevk haline getirecek ve hayatımızı

Ultimately, we can experience this spiritual change in our discipleship as we regularly worship in the mountain of the Lord's house—our holy temples—and strive to live with covenant confidence, especially when we face the trials of mortal life.

My wife and I have personally experienced some sacred mountain moments in reverence as we have strived to apply these principles in our life, which has caused a meaningful transformation in our discipleship. I remember like it was yesterday walking through the cemetery before burying our second child, who was born prematurely and did not survive, while my wife was still recovering in the hospital. I recall praying to God with great fervency and reverence, asking for help to cope with that challenging trial. In that instant, I received a clear and powerful spiritual assurance in my heart: Everything will be fine in our lives if my wife and I endure, holding on to the joy that comes from living the gospel of Jesus Christ. What seemed like an overwhelming, sorrowful challenge at the time turned into a sacred, reverent experience, a capstone that has helped sustain our faith and has given us confidence in the covenants we have made with the Lord and in His promises for me and my family.

My brothers and sisters, reverence for the sacred fosters genuine gratitude, expands true happiness, leads our minds to revelation, and brings greater joy to our lives. It places our feet on holy ground and lifts our hearts to Deity.

I testify to you that as we strive to incorporate such virtue into our daily lives, we will be able to increase our humility, expand our understanding of God's will for us, and strengthen our confidence in the promises of the covenants we have made with the Lord. I witness that as we embrace this gift of reverence for sacred things—whether in the mountain of the Lord's house, in a meetinghouse, or in our own homes—we will be filled with astounding amazement and awe as we connect to the perfect love of our Heavenly Father and Jesus Christ. I reverently witness these truths in the sacred name of our Savior and Redeemer, Jesus Christ, amen.

değiştirecektir.

Nihayetinde, Rab'bin evinin dağında -kutsal tapınaklarımızda- düzenli olarak ibadet ettiğimizde ve özellikle ölümlü hayatın sınavlarıyla karşılaştığımızda antlaşma güveniyle yaşamaya çalıştığımızda, öğrenciliğimizdeki bu ruhsal değişimi tecrübe edebiliriz.

Eşim ve ben, öğrenciliğimizde anlamlı bir dönüşüme neden olan bu ilkeleri hayatımızda uygulamaya çabalarken, bazı kutsal dağ anlarını saygı içinde kişisel olarak tecrübe ettik. Eşim hâlâ hastanede iyileşme sürecindeyken, prematüre doğan ve hayatta kalamayan ikinci çocuğumuzu toprağa vermeden önce mezarlıkta yürüdüğümü dün gibi hatırlıyorum. Tanrı'ya büyük bir içtenlikle ve saygıyla dua ettiğimi ve bu zorlu sınavla başa çıkmak için yardım istediğimi hatırlıyorum. O anda, yüreğimde net ve güçlü bir ruhsal güvence hissettim: Eğer eşim ve ben İsa Mesih'in sevindirici haberine göre yaşamaktan kaynaklanan sevince tutunarak dayanırsak hayatımızda her şey yoluna girecekti. O zamanlar üstesinden gelinemez, kederli bir zorluk gibi görünen şey kutsal, saygı dolu bir tecrübeye, inancımızı sürdürmemize yardımcı olan ve Rab ile yaptığımız antlaşmalara ve O'nun benim ve ailem için verdiği vaatlere güven duymamızı sağlayan bir dönüm noktasına dönüştü.

Kardeşlerim, kutsal olana saygı duymak içten minnettarlığı besler, gerçek mutluluğu genişletir, zihinlerimizi vahiye yönlendirir ve hayatlarımıza daha büyük bir sevinç getirir. Bu da ayaklarımızı kutsal topraklara yerleştirir ve kalplerimizi İlahi Varlık'a yükseltir.

Tanıklık ederim ki, böyle bir erdemi günlük hayatımıza dahil etmeye çabaladığımızda, alçakgönüllülüğümüzü artırabileceğiz, Tanrı'nın bizim için olan isteğine dair anlayışımızı genişletebileceğiz ve Rab ile yaptığımız antlaşmaların vaatlerine olan güvenimizi güçlendirebileceğiz. Şahitlik ederim ki, gerek Rab'bin evinin bulunduğu dağda olsun, gerekse bir kilisede veya kendi evimizde, kutsal şeyler için olan bu saygı armağanını barmımıza bastığımızda, Cennetteki Babamız ve İsa Mesih'in mükemmel sevgisine bağlanırken hayret verici bir hayranlık ve huşu ile dolacağız. Bu hakikatlere Kurtarıcımız ve Fidyeye Kurtaranımız, İsa Mesih'in kutsal adıyla, saygı ve hürmetle tanıklık ediyorum, amin.